

Η ΤΕΛΙΚΗ ΜΑΧΗ ΣΩΜΑ ΜΕ ΣΩΜΑ ΜΕ ΤΟΝ ΔΙΑΒΟΛΟ «Δικός μου είσαι ρέ... Δικός μου... Άκοῦς;»

Δημοσιεύτηκε στις Τρίτη, 02 Μαΐου 2017 22:25 | Γράφτηκε από τον/την dominique |

Αξιολόγηση Χρήστη: / 0

Χειρότερο   Καλύτερο [Αξιολόγηση](#)

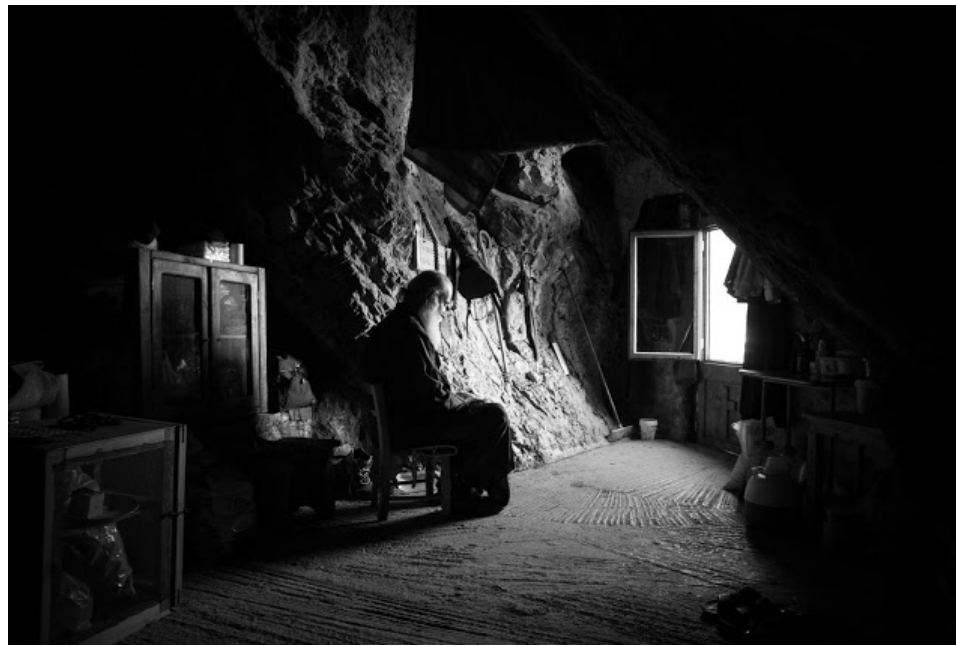
Η ΤΕΛΙΚΗ ΜΑΧΗ ΣΩΜΑ ΜΕ ΣΩΜΑ ΜΕ ΤΟΝ ΔΙΑΒΟΛΟ «Δικός μου είσαι ρέ... Δικός μου... Άκοῦς;» (γέρον Νεῖλος Ἁγιοφαραγγίτης)

Ἡ τελευταία μάχη με τὸν διάβολο τοῦ Γέροντος Νεῖλου τοῦ Ἁγιοφαραγγίτου

Τοῦ Ἀρχιμ. Ἀντωνίου Φραγκάκη,
Ἱεροκήρυκος Ἱ. Μ. Γορτύνης καὶ Ἀρκαδίας

ΠΗΓΗ: romfea.gr

- Ἦταν μεσημέρι Μεγάλης Τρίτης 2016.
- Φευγαλέα λόγω τῆς ἐργασιακῆς πληρότητας ποὺ ἐπέβαλλαν οἱ ρυθμοὶ τῶν Ἁγίων ἡμερῶν, ἐπισκεφθήκαμε στὸ κρεβάτι τοῦ πόνου τὸν παλαιίμαχο ἀγωνιστὴ τῆς ἐρήμου Γέροντα Νεῖλο (Θεόδωρο) τὸν Ἁγιοφαραγγίτη.
- Τὸν βρήκαμε καταπονημένο σωματικά, σχεδὸν ξέπνοο, ἐξουθενωμένο ἀπὸ τὴν βαριά καὶ ἐπίπονη νόσο ποὺ ταλαιπώρησε τὸ ἀραχνῶδες χοϊκὸ του περίβλημα ἀλλὰ ὠρίμασε ἀπόλυτα τὴν γενναία του καὶ ἐν-Χριστωμένη ψυχή.
- Παρὰ τὴν σωματικὴ ταλαιπωρία ἦταν θαλερότατος ψυχικά, σὲ μάχη ἐτοιμότητα καὶ μετὰ τὴν συνήθη ὕπνετοῦσα καρδιά καὶ πνευματικὴ ἀκμαιοσύνη.
- Ἡ ἀνεση ποὺ μᾶς χορηγοῦσε ὁ στενότατος πνευματικὸς σύνδεσμος, ποὺ εἶχε ἀναπτυχθεῖ ἀνάμεσά μας τώρα καὶ ἀρκετὰ χρόνια, ἔδινε γιὰ μία ἄλλη φορὰ τὴν δυνατότητα νὰ ρουφήξουμε κάτι ἀπὸ τὸ νέκταρ τῆς ἐρήμου, τώρα ποὺ κατασταλαγμένο καὶ συνολικὸ ξεχνοῦταν ἀπὸ τὸν κρατήρα τῆς ἀσκήσης καὶ τοῦ πόνου, στὴν περιλάμπρη δεξαμενὴ τῆς αἰωνιότητος.
- Κάποια στιγμή παρατήρησα ὅτι ὁ Γέροντας Ὀλοπόρφυρος στὸ πρόσωπο καὶ μετὰ κάποια ἐναγώνια ἐπιμονή, ἔφτυνε μέσα ἀπὸ τὴν μάσκα τοῦ ὄζυγονοῦ καὶ κάτι ψιθύριζε.
- Ἡ μετὰ μὲς ἀγάπη μοῦ ἔδωσε τὴν ἀνεση τοῦ ἐρωτήματος:
– Γέροντα, γιατί προσπαθεῖς νὰ φτύνεις συνέχεια μέσα ἀπὸ τὴν μάσκα τοῦ ὄζυγονοῦ;
- Γέροντας: – Φτύνω τὸν ἀόρατο... νὰ 'ξερεις τί μοῦ κάνει; Ἔχω νὰ κοιμηθῶ πέντε μερόνυχτα...
- Τί σοῦ κάνει Γέροντα;
- Γέροντας: Εἶναι συνεχῶς ἀπέναντί μου. Μὲ βρίζει καὶ μετὰ ἀπειλεῖ... Ἡ μορφή του εἶναι τόσο ἀπαίσια, ποὺ ἂν δὲν ἐνδυναμῶσει ὁ Θεός, δὲν ἀντέχει ὁ ἄνθρωπος τὴν ἀγριότητα τῆς παρουσίας του...
- Πῶς εἶναι Γέροντα;
- Σὰν χοῖρος μετὰ χονδρὸς – ἄδρὲς τρίχες (ἔτσι τὸν ἔβλεπε κι ὁ Γέροντας Ἀναστάσιος). Βρωμάει ἀπαίσια... Ἀλλάζει ὄψεις... Δὲν μπορεῖς νὰ τὸν περιγράψεις... Βγάζει τὴ γλώσσα του, ποὺ εἶναι τεράστια... ἀπὸ τὸ στόμα του ἐξέρχονται κοκκινωπὲς φωτιές...
- Σοῦ μιλάει Γέροντα;
- Γέροντας: Ἄν μοῦ μιλάει; Προσπαθεῖ νὰ με ἀποθαρρύνει... Καὶ τί δὲν μοῦ λέει... Ἐγὼ -λέει- σοῦ 'φαγα τὴν σάρκα... Ἐγὼ σοῦ λάβωσα τὰ πνευμόνια... Ἐγὼ ἔβαλα καὶ σὲ καταδίωκαν μία ζωὴ. Ἐγὼ σοῦ ἔκανα τὸ τάδε καὶ τὸ τάδε.. Ἐγὼ σ' ἔφερα σὲ αὐτὴ τὴν κατάσταση. Ὅποιους βάλω στὰ δίχτά μου, τοὺς περιποιούμαι καλά... Δικός μου είσαι ρέ... Δικός μου... Ἄκοῦς;

– Ἐσὸ πῶς ἀντιδρᾷς Γέροντα;

– Γέροντας: Ἀπαντῶ μετὸ Χρυσοστομικὸ λόγιον: «Ἀνέστη Χριστὸς καὶ πεπτώκασι δαίμονες». Καὶ τὸν φτύνω συνέχεια... Αὐτὸς μοῦ λέει: «Τὸ περιποιήθηκα καλὰ καὶ τὸ Χρυσοστομάκι σας, ποῦ μοῦ πήγαινε κόντρα καὶ τὰ ἔγραψε αὐτὰ (ἐννοοῦσε τὸν Ἅγιο Ἰωάννη τὸν Χρυσόστομο). Τὸν συγκύρισα χειρότερα ἀπὸ σένα. Ἔβαλα τοὺς δικούς μου καὶ τὸν διέλυσαν στὴν ἐξορία... Ἀφεντάδες καὶ Δεσποτάδες... Ἀκοῦς ρέ; Ἐγὼ σᾶς κατευθύνω καὶ τώρα... Θὰ τ' ἀλλάξω ὅλα στὰ μπλά μπλά σας (στὴν διδασκαλία σας)... Ὅποιος μοῦ πάει κόντρα τὸν περιποιῶμαι καλὰ... Ἔλα τώρα νὰ σέ... δροσίσω...». Βγάζει τὴν ἀπαίσιαν γλῶσσα του, τὴν τεντώνει, ἂν καὶ βρίσκεται σὲ ἀπόσταση κάποια μέτρα μακριά, τὴν κάνει σὰν προβοσκίδα ἐλέφαντα, με ἀκουμπᾷ σὲ διάφορα σημεῖα τοῦ προσώπου μου καὶ με καίει ἀφόρητα... Καὶ συνεχίζει σαρκαστικά: «Αὐτὸ τὸ δῶρο ἀπὸ τὴν γλῶσσα μου, ἐπειδὴ ἐσὺ με ἔψηγες μετὴν δική σου τὴν γλῶσσα... Μπορεῖς νὰ μοῦ πεῖς γιατί διδάσκεις; Ἀφοῦ ἐρχόμουν καὶ σοῦ ἔλεγα ὅτι δὲν ἦταν δουλειά σου νὰ διδάσκεις καὶ νὰ δίνεις κατευθύνσεις στὸν κόσμον. Νὰ διδάσκουν οἱ θεολόγοι, οἱ δεσποτάδες, μάλιστα... Ἀλλὰ ὄχι καὶ ἐσὺ νὰ με βαρᾷς... Τὸ ξύλο τὸ ἀπελέκητο!». Ἄλλοτε γίνεται τεράστιο φίδι, περιτυλίγει καὶ σφίγγει τὸ σῶμα μου καὶ ἀντιμετωπίζω ἀφόρητο μαρτύριο. Ἐπιμένω στὸ «Χριστὸς Ἀνέστη καὶ πεπτώκασι δαίμονες» καὶ στὸ φτύσιμο... Τὰ εἶχα αὐτὰ καὶ στὴν ἔρημο ἀλλὰ καὶ πιὸ ἀραιὰ καὶ νικηφόρα... Ξεκίνησαν ἐντατικότερα τὶς τελευταῖες ἡμέρες... Ἐπιμένει καὶ δὲν φεύγει...

· – Ξέρετε, τοῦ εἶπα, ὁ Γέροντας Ἐφραίμ ὁ Ἀριζονίτης γράφει, ὅτι τὸ ὑφίστανται αὐτὸ πρὸ τοῦ τέλους οἱ μεγάλοι ἀθλητὲς γιὰ νὰ ἀποκομίσουν καὶ μαρτυρικὸ στεφάνι. Γράφει συγκεκριμένα γιὰ τὴν Ὁσία Μητέρα τοῦ Γερόντισσα Θεοφανώ, ὅτι ἔβλεπε ὁ Γέροντας τὸν Ἄγγελό της, λίγες ἡμέρες πρὸ τῆς μακαρίας τελευτῆς της νὰ ἀποσύρεται διακριτικὰ καὶ νὰ παρακολουθεῖ τὸν ἀγῶνα της, χωρὶς νὰ ἐπεμβαίνει. Τὴν ἄφηνε μόνη της νὰ παλεύει γιὰ νὰ ἀξηθεῖ ὁ μισθὸς τοῦ ἀγῶνα καὶ τῆς ὑπομονῆς. Ἐκείνη ἀντιστέκονταν ἀδιάλειπτα με δύο λέξεις: «Ἰησοῦ – Παναγία μου». Τὸν ἔβλεπε καὶ κρατοῦσε στυλῆτο καὶ τὴν σημάδευε με ἄγριες διαθέσεις... Τώρα καὶ ἐσεῖς εὐρίσκεσθε στὴν πύλη... Γι' αὐτὸ συμβαίνουν αὐτά...

· Μήπως καὶ ὁ Ὅσιος Ἰωάννης ὁ Σιναΐτης δὲν γράφει στὴν Κλίμακα ὅτι οἱ τελευταῖοι πειρασμοὶ τῶν μεγάλων ἀγωνιστῶν εἶναι τῆς ἀπιστίας καὶ τῆς ἀελπιστίας;

· Μήπως ὁ σύγχρονος ἀναγεννητὴς τοῦ Ἀγιωνύμου Ἄθωνος Ὅσιος Ἰωσήφ ὁ Ἠσυχαστὴς δὲν ἀπεκάλυψε στὰ πνευματικὰ του παιδιὰ ὅτι δέχθηκε τέτοια ἐπίθεση ἀπὸ τὸν πονηρὸ στὶς ὀριακὲς ἡμέρες πρὸ τοῦ τέλους, ποῦ πάσχισε με λυσώδη μανία νὰ τοῦ κηρύξει φανταστικὲς καὶ ἄκυρες ὁλες του τὶς ἀγιοπνευματικὲς ἐμπειρίες;

- Μήπως και ο Όσιος Φιλόθεος ο Ζερβάκος, όταν πήγε να πληροφορήσει τον έπιστήθιο φίλο του, Όσιο Αθανάσιο τον Χαμακιώτη για το επερχόμενο τέλος του δεύτερου, δεν του επέστησε την προσοχή, λέγοντάς του: «Πρόσεξε, αδελφέ, μη σε πειράζει την τελευταία στιγμή ο παγκάκιτος;». Κάτι που βεβαίως έγινε, αλλά ο Γέροντας Αθανάσιος με τα σημερινά ζωομύριστα και μυρίπινα όστρα, εξήλθε τροπαιούχος και από αυτή την τελευταία πνευματική γυμνασία που του παραχώρησε ο άγιοθεός Θεός...
- Μήπως και ο έμπνευστής και όμοιγος αδελφός σας, ο Μέγας Αναστάσιος ο Κουδουμιανός, μικρό πρό τής θριαμβευτικής μεταωρήσεώς του στην αλωνιότητα, δεν μᾶς φανέρωσε, ότι είχε φοβερή συμπλοκή με τούς δαίμονες, κάτι όχι άσυνήθιστο για τόν έμπειροπόλεμο πυγμάχο τής άσκητικῆς κονίστρας; Τόν έσυραν στο έδαφος, του κατάφεραν δύο περιεργα έγκαύματα στην πλάτη, τὰ όποια, βέβαια, μετά από παρέλευση όλίγιστου χρόνου, θαυματουργικῶς εξαλειφθησαν.
- Και ο άειμνηστος Αρχιεπίσκοπος Κρήτης Τιμόθεος, από τούς σπάνιους σέ χριστοκεντρικότητα και απόθεμα αγιότητος Ιεράρχες, την ήμέρα που έκοιμήθη αλφονιδίως, δέχθηκε επίθεση από σμήνος δαιμόνων... Κατάπληκτος και άναμαλλιασμένος βγήκε στον έξωστη του μοναχικού του ένδιατήματος και φώναζε: «Γιατί αφήσατε τούς μαύρους να περάσουν, τούς μασσόνους που άνέβηκαν επάνω; Μοῦ έκαναν άγρια επίθεση... Τούς άντιμετώπισα αλλά ζορίστηκα...». Αυτό έγινε εκείνη την ήμέρα δύο φορές. Έχουμε και πολλά άλλα παραδείγματα Γέροντα. Κάνε κουράγιο...
- Ο Γέροντας με πρόδηλη άπορία άποτυπωμένη στην έκφραση του προσώπου του, μου άπάντησε:
  - «Μὰ έγω δεν άνήκω στους μεγάλους άθλητές. Υπήρξα Ισόβιος ζητιάνος του έλέους του Θεού στην έρημο δια τής μετανοίας... Είμαι ρεμάλι... Μεγάλος άμαρτωλός. Ζητούσα συνεχῶς έλεος... Δεν είναι αυτά για μένα. Δεν άνήκω σέ αυτούς...».
  - Αυτό, άπάντησα, Γέροντα, ο Θεός τὰ ξέρει...
- Με όλο πρόσωπο έγινε ότι συμφωνεί και έκλεισε τὰ όλόλαμπρα μάτια του από έξάντληση, περατώνοντας κάθε συζήτηση.
- Άλλωστε άσθμαίνων και με πολύ κόπο, σχεδόν ψιθυριστά, μέχρι εκείνη την ώρα άνταποκρινόταν στον διάλογο. Άπόρησα που βρήκε την δύναμη να μετάσχει τόσο εύκρινῶς στη διαγενόμενη συζήτηση.
- Ήταν προφανῶς ένδυνάμωση Θεού, προκειμένου να αφήσει σαν παρακαταθήκη και την τελευταία του αυτή συγκλονιστική έμπειρία, στην βιοματική φιλοκαλία τής Έκκλησίας.
- Αύτη ή διήγηση ήταν και ο τελευταίος μας διάλογος επί γῆς...
- Ο Γέροντας από την Μεγάλη Τετάρτη τὸ βράδυ είχε πλέον ήρμήσει άπόλυτα και περίμενε με γαλήνη τὸ επικείμενο τέλος.
- Είχε λήξει ή τελευταία φοβερή μάχη με τόν δαίμονα. Νικητής ο παλαίμαχος άθλητής τής έρήμου έβλεπε τούς παλαιούς Άγιοφαραγγίτες Πατέρες να τὸν περιστοιχίζουν και τις έπουράνιες άγγελικές ταξιαρχίες να υπερίπτανται έμφανῶς, να έπιστατοῦν γύρω από την κλίνη του, να λαμβάνουν πρωτοβουλίες και να έτοιμάζουν την έξοδό του.
- Έκστατικός έμενε να κοιτάζει και δόξαζε τὸν Θεό! Έκανε με άπροκάλυπτη δυσκολία άπειρες φορές τὸν σταυρό του.
- Τὸ πρωί τής Μεγάλης Πέμπτης ψέλλισε: «Όλα τελείωσαν. Σήμερα φεύγω. Έπικείται ή ώρα. Να είδοποιηθεί ο Αντώνης για την άμεση μεταφορά μου με τὸ άσθενοφόρο στο Κεφάλι (Έρημητήριο όπου ζοῦσε στὰ νοτιοδυτικά Άστερούσια).
- Θέλω να παραδώσω την ψυχή μου εκεί... Όπως όποτε πρέπει να βρεθῶ στο Άσκητήριο μου από τὸ βράδυ τής Μεγάλης Πέμπτης έως τὸ πρωί τής Μεγάλης Παρασκευῆς».
- Λίγο άργότερα είχε ξέπνοα αλλά καθαρά: «Ένθα οὐκ έστι πόνος, οὐ λύπη, οὐ στεναγμός, αλλά ζωή άτελεύτητος»
- Όταν πριν λίγες ήμέρες τὸν είχε επισκεφθεί ζωντανά στο σπίτι, που ένωσηλεύετο στις Μοῖρες, ή κοιμηθεῖσα κόρη του Σταυρούλα, την ρώτησε ο Γέροντας: «Πῶς είναι παιδί μου ο Παράδεισος», και εκείνη άπάντησε: «Όπως μου τὸν περιέγραψες, σεβαστέ μου πατέρα». «Εξήγησέ μου περισσότερο», επέμεινε εκείνος και αυτή συμπλήρωσε: «Δεν μου έλεγες, όταν σε ρωτούσα έγώ πριν φύγω, ότι εκεί “οὐκ έστι πόνος, οὐ λύπη, οὐ στεναγμός, αλλά ζωή άτελεύτητος”; Τελικά αυτό είναι πατέρα».
- Τώρα ο Γέροντας προγευόμενος τὰ έπαθλα του άγιοθεού, τελείωνε τούς έπίπονους Ισόβιους άθλους επαναλαμβάνοντας τούτα τὰ λόγια και ένα λεπτό άδιόρατο χαμόγελο σφράγιζε την μυστηριώδη έκσταση του θανάτου. Βαριανάσαινε και άτάραχος περίμενε. Τὸ ούράνιο ταξίδι είχε πλέον άμεσα δρομολογηθεί.
- Ήταν Μεγάλη Πέμπτη λίγο πριν τὰ μεσάνυχτα 28-4-2016. Η ένδοξη κοίμησή του υπήρξε «μυστήριο κραυγῆς όπερ έν ήσυχία Θεού διεπράχθη» (Άγιος Ιγνάτιος ο Θεοφόρος) όπως άλλωστε και όλη ή θαυμαστή και πνευματέμφορος βιοτή του.
- Μόλις ακούπησε τὸ κατὰστικτο και όσιαθλο σῶμα στην άσκητική του κλίνη, άμέσως φτερούγισε ή όλόφωτη και θεοτερπῆς ψυχή του στὰ άφθαρτα σκηνώματα τής δόξης του Χριστού, τὸν όποῖον με μανικό έρωτα άγάπησε και με άδιάλειπτη ήσυχαστική στοχοθεσία, χαρισματικῶς προσάποκτησε.
- Ήταν ή πανίερη και φοβερή βραδιά που έμυσταγωγέιτο τὸ Θεῖο Πάθος στις καρδιές τῶν πιστῶν. Και ή έσταυρωμένη επίγεια διαδρομή του μαρτυρικού Γέροντος, έπρεπε να βρεῖ εκείνες τις συγκλονιστικές στιγμές την νοηματοδότηση και καταξίωσή της, από Εκείνον που καλεῖ τούς φίλους Του ένεργά στο Σταυρό, προκειμένου να τούς αναγορίσει δικούς Του και να τούς έντάξει πανηγυρικά και στους άλληκτους άναβαθμούς τής Αναστάσεως..
- Αλωνία ή μήμη του. Να έχουμε την εύχή του.

http://apantaortodoxias.blogspot.gr/2017/04/blog-post_464.html